

[Indenrigsministeren]

tægt ved siden af, men ikke som folkevalgte, altså dem, der pludselig får en mulighed for at tjene lidt ekstra ved en eller anden lille indsats, ja, de er også udsat for, at dette beløb modregnes. Så det er i virkeligheden et større problemfelt, arbejdsministeren arbejder med, og jeg vil gerne sige, det er et problem og opfattes som et problem, men løsningen er ikke fundet.

Hr. Poul Nødgaard rejser spørgsmålet, om ministeren ønsker at være medbestemmende omkring skattebeløbene. Det er en følge af, at vi forrykker budgetteringsperioden, så man har bedre tid og også kan få et mere solidt overblik over forventede indtægter. Men med hensyn til om ministeren ønsker at være medbestemmende, må jeg sige, at det ønsker ministeren ikke, det er der ikke intentioner om, og der er ikke fremsat forslag, der betyder, at staten skal skønne over indkomster i kommunerne. Det er et forslag til en anden måde at beregne indtægterne på, nemlig at man bruger de faktiske indtægter i stedet for de skønnede, men der er ikke tale om, at ministeren på nogen måde ønsker at bestemme over den enkelte kommunes skattegrundlag.

Så er der spørgsmålet, som flere ordførere har rejst, om adgangen til at indkalde stedfortrædere ved sygdom, som alle finder rigtig. Derimod kan man ikke få lov at indkalde stedfortrædere, hvis man i øvrigt måtte være forhindret i at møde, f.eks. i forbindelse med forretninger. Her vil jeg blot gentage det, som Venstres ordfører nævnte, at der ligger også et beskyttelses hensyn bag. Når man i dag og også tidligere har stillet nogle særlige krav for retten til at indkalde stedfortrædere, er det i virkeligheden, vil man kunne se ud af forarbejder gennem tiderne, for at beskytte den folkevalgte, det er den anden del af billedet. Det må ikke være sådan, at en arbejdsgiver kan sige: Jamen det er meget godt, du kommer og siger, at du skal til møde og ikke kan være på din arbejdsplads, men jeg ved jo, at du blot kan indkalde stedfortræderen.

Det er ikke sikkert, vi letter de folkevalgte i det at kunne tage fri fra arbejde for at passe arbejdet som folkevalgt ved en almindelig adgang til at indkalde stedfortræder, hvis man i øvrigt er forhindret, for det vil en arbejdsgiver altid kunne bruge. Og de, der har været i kommunalpolitisk og amtspolitisk arbejde, ved godt, at noget af det sværeste egentlig er at få fri, det er det løbende pres fra altid at skulle for-

tælle arbejdsstedet, at man desværre ikke kan være på arbejdspladsen den dag. Derfor beder jeg blot om, at man også under udvalgsarbejdet meget nøje overvejer, i hvilket omfang man egentlig fjerner en beskyttelse for de folkevalgte.

Hr. Ole Vig Jensen nævnte problemet med, at disse frister ikke var faste, og spurgte, om ikke der kunne være tale om faste frister. Det er bevidst, at det er anført som en bemyndigelse til at fastsætte frister, underforstået til at rykke dem så tæt som muligt på næste budgetårs begyndelse, og forklaringen er den, at det udelukkende er teknik, der forhindrer, at man kan rykke fristen yderligere. Ønsket måtte jo netop være, at kommunerne så sent som muligt før næste budgetår skal fastlægge deres endelige skatteprocent og budget, for jo mere man nærmer sig budgetåret, desto mere ved man, men Statskattedirektoratet skal bruge tid til at trykke skattekort. Så har man brug for at få nogle oplysninger ind for at kunne træffe beslutning om skatteprocenterne og for at kunne trykke skattekortene, der helst skulle foreligge inden 1. december.

Men det, vi ved med den teknik, man råder over, er, at vi nu kan flytte det fra 1. oktober til 14. oktober, og de to uger ved alle er en hjælp, for det er lige her, man får en voldsom vækst i den viden, man har om skattegrundlaget. Det er her, ligningsindsatsen er langt inde også i de selvstændigt erhvervsdrivendes selvangivelser, så man får et endnu mere sikkert overblik over skatteprovenuet for det efterfølgende år.

Det ville være ubekvem, hvis det i loven f.eks. var anført, at fristen hed 14. oktober, og det om 1 eller 2 år viste sig, at de tekniske muligheder nu var således, at man kan flytte den yderligere en uge; så skulle vi i virkeligheden ændre loven. Det må altid være sådan, at kommunerne i god tid før næste budgetår ved præcis, hvilke tidsfrister der er, når det gælder beskatningsprocenten.

Det, kommunerne måske i virkeligheden selv i større omfang skal tage stilling til, er, hvornår de vil gøre deres udgiftsbudget færdigt. Ønsket er jo at sætte en frist, der er endnu senere end 14. oktober, f.eks. omkring 1. december, så man kan beslutte sine skatteprocenter på det tidspunkt. Man har ret til at afslutte sit budgetarbejde helt frem til 1. december, for budgetarbejdet skal principielt først være færdigt til næste budgetårs begyndelse.